

A SZUPERLÉNYEK BÖRTÖNE-trilógia
várva várt befejező kötete!

A

SÁRKÁNY JEGYESE

fine selection

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

JAYMIN EVE

JAYMIN EVE

A
SÁRKÁNY
JEGYESE

Szuperlények
börtöne 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Előszó

A mondás úgy tartja, hogy ha elég sokáig hálsz kígyókkal, akkor vagy magad is azzá válsz, vagy megmarnak. Ez bizony pontosan így van. Kivéve, ha farkas vagy, és lesben állva, türelmesen várod, hogy eljőjön a megfelelő pillanat, és amikor a legkevésbé számít rá, kinyírod azt a tetves kígyót.

Jessa Lebron

1. fejezet

HA AZT MONDOM, hogy kiborultam, amiért Larkspur, az önje-lölt sárkánykirály és orbitális seggarc elrabolt, akkor nagyon finoman fogalmaztam. Ennyi erővel azt is mondhatnám, hogy egy ciklon csak egy kis vihar, vagy Braxton Compass csak egy kissé halálos. Nem, nem borultam ki, egyáltalán nem – az érzelmeim hevesebben forrongtak, mint a pokol legmélyebb bugyra, tűz égette a belsőmet, és tömény gyűlölet járta át a testem minden porcikáját.

Úgy tűnt, mintha hetekkel ezelőtt történt volna, hogy az egész világom a feje tetejére állt, de tudtam, hogy mindössze alig egy nap telt el. Huszonnégy óra – ami igazán semmiség a várható élettartamom, a nyolcszázvalahány évhez képest –, mégis ez volt addigi életem leghosszabb napja.

Az agyam folyamatosan újrajátszotta a pillanatot, amikor Larkspur elrabolt Krakovból, a Romániában található természetfeletti börtönből, és úgy slisszant keresztül a megnyílt hasadékon, mint egy rohadt gyíkember. Fogalmam sem volt, hol a fenében vagyunk – talán egy égben lebegő kastélyban? Meglehetősen biztos voltam benne, hogy nem a Földön. A mézszőke hajú, magas sárkánykirály behajtott ebbe a szobába, aztán szó nélkül távozott.

Micsoda totális seggfej!

Óvatosan lépkedtem keresztül a padlót borító fa, tollak és textíliák rengetegén az aprócska, magányos ablak felé. Ráérősen megint szemügyre vettem a tájat és a területet, emlékezetembe véstem a kővel kirakott, szembetűnő ösvényt, ami ettől az épülettől vezetett el, és megpróbáltam betájolni magam, hogy legyen esélyem a szökésre. Úgy tűnt, a kastély furcsa, durva, szürkés kövek és krémszínű, porózus gránit keverékéből áll, és a labirintusszerű, hatalmas tornyok és egy mérföld széles kisebb épületek sora – amik rendkívül megnehézítették a szökést – is ezekből az anyagokból állt.

Nem is beszélve arról, hogy az egész cucc nagyjából tíz mérfölddel a talaj felett lebegett.

Ha nem utáltam volna ennyire a sárkánykirályt, lenyűgözött volna a zsenialitása.

A farkas és a sárkány énem nyugtalankodott. Nem tetszett nekünk a minket körülvevő furcsa zene. Nem volt természetes – olyan volt, mintha tündék énekelnének, csak milliószor erősebben. Bár csak tippelni tudtam az okára, volt ráció abban, hogy Larkspur miért Tündérországból rejtőzködne. Nagyon kevés természetfeletti él itt, és szintiszta mágia járja át ezt a világot. Tökéletes hely ahhoz, hogy kivitelezze hitvány tervét.

Halk puffanás hallatszott az ajtón, mire megpördültem, és félig guggoló helyzetbe ereszkedtem. A megerősített ajtó súlyos fémből készült, és retesz volt rajta. Ezt onnan tudtam, hogy az itt töltött időm első felében megpróbáltam kidönteni a helyéről. Még a sárkányom – akit segítségül hívtam – sem tudott megbirkózni vele, pedig ő aztán erős. Egyértelmű volt, hogy az öreg Larky számított erre. *Larky*. Tuti, hogy mostantól így fogom hívni. Tudtam, hogy

ezt biztosan utálná. Olyan fejedelmi, uralkodói meg királyos, a Larky pedig úgy hangzott, mint egy madárfióka vagy valami hasonló.

Közelebb osontam az ajtóhoz. Akárki is lép be, a földre fog kerülni. Éreztem, hogy a testem változik, hogy a farkas énem kezd felszínre törni. Ki nem állhatjuk a bezártságot. Megöljük az elrablónkat, és teszünk róla, hogy fájjon neki.

Nagyjából három lépésre voltam a hatalmas ajtótól, amikor megéreztem a mágia örvénylését, majd egy aprócska nyílás jelent meg a kőben, pont a fejem felett. Egy arc villant fel, pikkelyes, zöldnek tűnő bőr. Egy tálcát lökött be a nyíláson, mellém.

Előrevetődtem, hogy berántsam a pikkelyes csókát. Nem állt távol tőlem, hogy túszt ejtsek annak érdekében, hogy megpróbálják kijutni innen, de a mágiával megerősített nyílás csak egyirányú mozgást engedélyezett. A kezem úgy ütközött bele, mintha tömör szikla lenne – ami meglehetősen fáj. Káromkodva elrántottam a tálcát, és úgy hajítottam el a szobában, mint egy frizbit. A távolabbi falnak csapódott, és csatlakozott a padlón heverő többi törmelékhez.

– Enned kellene – mormogta egy halk hang az ajtó túloldaláról.
– Legközelebb hat óra múlva kapsz enni.

Igaz. Még a féltündék sem tudnak hazudni nekem.

A gyomrom tiltakozott. Egy ideje nem ettem, de átkozott legyek, ha egy falatot is lenyelek a pöcsfej király ételéből! Inkább éhen halok.

Na, jó, lehet, hogy hülyeséget beszélek. Talán inkább megpróbálkozom egy elegáns kísérlettel az önkéntes éhségsztrájkra.

Elég legyen!, szidtam meg gondolatban a hasamat.

Ismét a pikkelyesre néztem.

– Gyere be ide, és vegyél rá! – közöltem. Csak remélhettem, hogy a másik oldalon lévő természetfeletti lény nem tud ellenállni egy kihívásnak.

Egy pillanatig hallgatott, aztán esküszöm, kuncogást hallottam, mielőtt a mágia elszlott, és a nyílás eltűnt. A harag és a frusztráció csatlakozott amúgy is kavargó érzelmeimhez. Legszívesebben hangosan felsikítottam volna. A nyelvem hegyén volt. De nem adom meg a sárkánykirálynak ezt az elégtételt. Biztosra vettem, hogy figyel engem. Végigfutott a hátamon a hideg – a király pokolian hátborzongató tud lenni.

Elléptem az ajtótól, és megindultam a nagy, kerek szoba egyetlen olyan része felé, amit még nem borított hulladék. Törökülésbe helyezkedtem, hátamat a sűrű kőfalnak vetettem.

Ideje összekapcsolódnai a sárkányommal.

Lehunytam a szemem, és a gondolataim elcsendesítése volt az első lépés. Mélyeket és határozottan lélegeztem, igyekeztem megboláztatni a bennem tomboló érzelmi vihart. Beletelt egy kis időbe, de végül, amikor éreztem, hogy ennél zenebb már nem is lehetnék a jelenlegi körülmények között, szólítottam a sárkány éneket.

A huszonkét évem többsége alatt azt hittem, hogy a sárkány egy bennem élő démon. A rajtam lévő sárkány jelét varázsige rejtette el, ezért nem alakult ki köztünk kötelék. Éreztem a jelenlétét. Gyakorlatilag láttam, ahogy bent járkál, de parancsra nem tudtam átváltozni. Mindig jelen volt a minket elválasztó fal, és csak akkor omlott le, amikor halálos veszély fenyegetett.

Braxton szerint a sárkányomnak és nekem időre van szükségünk ahhoz, hogy kialakuljon köztünk a megfelelő kötelék, és ezután minden probléma megszűnik majd. És mivel jelen helyzetben

semmi másom nem volt, mint tengernyi időm, ezért megpróbáltam összekapcsolódní a rendelkezésemre álló legnagyobb fegyveremmel.

Hagytam, hogy a tudatom a sárkányom felé áramoljon, elhaladva a farkas mellett, aki elégedetten hagyta, hogy sárkány növérünk lépjen a színre. A falnak ezen az oldalán időztem, megpróbáltam átszivárogni, rájönni, hogyan érhetem el. Rám bődült, érezte, hogy szükségem van rá. Meg kell szöknünk innen! Meg kell találunk a családunkat. Szükségünk van a Compass fiúkra. Szükségünk van Braxtonra.

Ekkor ismét elvesztettem a higgadtságom, a gondolataim lángoltak a vakító haragtól és a bánattól. A Compass fiúk, a négyes ikrek a legjobb barátaim. Kétéves korunk óta alkotunk egy falkát. Mindössze falkatagok és legjobb barátok voltunk – pár nappal ezelőttig.

Nem is történhetett volna jobb dolog velem Braxton Compassnál. Majdnem két méter magas, szobrász faragta dögösség, két gödröcskével, éjfekete hajjal és olyan kék szempárral, amire még az ég is irigykedik. Évekig harcoltunk a köztünk lévő vonzalom ellen – én, mert keményfejű bolond voltam, aki félt megszegni a barátságunkat, és tönkretenni a falka dinamikáját, Braxton pedig ellenem, a keményfejű bolond ellen harcolt, arra várva, hogy végre rájöjje, sokkal több van köztünk barátságnál.

Évek óta várt rám. Amiről nem is tudtam, és ettől teljesen túlcsoordultam érzelmekkel.

A testem még mindig bizsergett, ha arra a néhány alkalomra gondoltam, amikor együtt voltunk, és amilyen szerencsénk – vagy végzetünk – van, Braxton a lelki társam... Vagy valami olyasmi. Azonban valami gebasz történt a kötelék kialakulásakor, ugyanis csak

részben jött létre, de magasról tettem rá. Ő az igazi társam, akit az istenek választottak ki, és számomra nem létezett más, akkor sem, ha Larky máshogy vélekedett erről.

A szívemben Braxton mögött sorakozott a többi Compass fiú. Ők is a legjobb barátaim voltak, csak a romantikus kötelék nélkül. Eszembe jutott az arcuk, sorjázta a képek, egyikük szebb és keménykötésűbb, mint a másik. Tyson, a boszorkánymester, a rozsdabarna hajával és mézszínű szemével; Jacob, a finom csontozatú tünde, fehérresszőke hajával és levélzöld szemével; Maximus, a robusztus vámpír, aki szexi piszkosszürke hajjal és sötétbarna szemmel büszkélkedhetett, és végül Braxton, a tökös sárkányváltó. A négyes ikrek. Gyönyörűek. Arrogáns seggfejek gödröcskéekkel és magatartásbeli problémákkal, és olyan rohadtul hiányoztak, hogy még levegőt venni is fájt.

Ekkor a sárkány és a farkas énem egyszerre bődült el, és úgy döntöttem, leszarom, figyel-e az a gennyláda király. Hátravettem a fejem, és hagytam, hogy a fájdalom kiáradjon belőlem egyetlen hosszú, rekedt kiáltással és morgó káromkodásokkal.

A gyászomat egy halk, kimért hang szakította félbe.

– Az én időmben a hölgyek nem beszéltek ilyen... közönségesen. De azt hiszem, kedvemre való.

Olyan gyorsan ugrottam talpra, hogy megszedültem. A derűs hang közletről szólt. A rohadék királynak valahogy sikerült bejutnia a szobámba és megállnia előttem úgy, hogy egyetlen érzékszervem sem jelezte. Rohadt, alattomos alakváltó!

Gyorsan kifújtam a levegőt az orromon keresztül, miközben végigmértem a seggfejet. Jóképű volt, ezen nincs mit tagadni. De az a hűvös, uralkodói modor, ami körbelengte, nem volt hatással rám.

Szürke szeme megvillant, ahogy körbenézett a szobában. Felfelé görbülő száján látszott, hogy jól szórakozik.

– Látom, a szállásod nem volt ínyedre.

Nem vettem le róla a szemem, de tudtam, mire utal. Az érkezésemkor a szobában három darab bútor volt: egy súlyos, sötét fából készült nagy, baldachinos ágy, minden oldalán hálókkal; egy komód és egy kis öltözőasztal. Mostanra mindegyik millió apró darabkában hevert szétszórva a palával fedett padlón, aminek többségét tonnányi toll borította, amiket a matracból szaggattam ki. Már-már szép volt itt bent, mintha mézarlást rendeztem volna egy havas-fás tájon.

A király hallgatott, mintha arra várna, hogy beszédbe elegyedjek vele. Csukva tartottam a szám – nem leszek kedves Larkyval. A szemem megrebbent, és tett egy furcsa mozdulatot, mintha előrebukna, mintha nem tudná megtartani az egyensúlyát.

Ez az, seggarc! Gyere csak kicsit közelebb!

A kezét ökölbe szorította az oldala mellett, a szeme világosszürkéről az érzelmek sötét örvényévé változott. Én mozdulatlan maradtam, az arckifejezésem nem változott, és ahogy aranyló arcát oldalra döntötte – nagyon hasonlóan egy ragadozóhoz –, tudtam, hogy megpróbálja kitalálni, mi jár a fejemben.

Úgy tippeltem, hogy előző életében ez a jóképű, karizmatikus és erős szarcsimbók megszokta, hogy a nők a lába elé omlanak. Úgy tűnt, ideje megtudnia néhány ténytet Jessa Lebrorról. Ő senki lába elé nem omlik.

– Enned kellene, Jessa – szólalt meg, ahogy ismét megindult előre, ezúttal simábban, kikerülve a minket elválasztó hatalmas törmelekhalmot. – Tudom, hogy imádsz enni.

Hogyan? Most komolyan, mégis honnan tud rólam bármit is? Az elmúlt ezer évben ez a baromarc a lelkek világába volt bezárva. Eltöprengtem, hogy vajon a lányainak, a ribanc ikreknek sikerült-e kapcsolatban maradniuk az apjukkal.

Nem bírtam tovább a hallgatást.

– Hol vagyunk?

Larky vigyora kiszélesedett, mintha megnyert volna valamilyen dominanciacsatát azzal, hogy szóra bírt. Én csak információt akartam, hogy tudjam, merre induljak, amikor sikerül kijutnom innen.

Mert bizony meg fogok szökni.

– Ez az égbebi kastélyom Tündérországbán. Tudod, hogyan viszonyulnak az emberek az olyan dolgokhoz, amik felett nincs hatalmuk, vagy amik érthetetlenek számukra. Ráadásul az itt található mágia jelentősen megkönnyíti a lebegést.

A francba! Akkor jól tippeltem. Tündérorság. Halványlila fogalmam sem volt, hogyan jussak ki ebből a világból... Bár Louis egyszer már a nyomomra bukkant itt. Reméltem, hogy ismét képes lesz rá, amint kijutok ebből a kastélyból – biztosan van itt valamilyen bűbáj, ami elrejt az energiámat. Valószínűleg az egész kastély el van rejtve.

– Hogy tudsz itt lenni? Azt hittem, ez a vidék haldoklik. Nem ezért vándoroltak el innen tömegével a tündék és a féltündék?

A szürke szempár fürkészőn az arcomra tapadt.

– A vezetők még mindig ezzel a történettel kábítanak? – Továbbra is rám meredt, nekem pedig kezdett az az érzésem lenni, hogy idiótának gondol.

– Igen, még mindig! – vicsorogtam rá.

Hangosan, a hasát fogva felnevetett. Hasogatta a fülemet, és a hideg futkosott tőle a hátamon.

– Gyere! – szólalt meg, amikor végre befejezte a hátborzongató nevetését. – Vacsorázzunk együtt. Addig küldök valakit, hogy rendbe tegye a szobádat.

Úgy nyújtotta felém a kezét, mintha azt várná, hogy megfogom. És a legrosszabb, hogy egy nagyon kis részem tényleg meg akarta fogni a kezét. A rajtam lévő sárkányjel, ami annyira hatalmas, hogy beteríti az egész oldalamat, melegnek érződött, mintha tudná, hogy a mestere a közelben van. Gyakorlatilag a sárkánykirály uralja az összes billogost. Mi alkottuk az agyhalott kiskatonákból álló seregét. Irányíthat minket, kommunikálhat velünk, és még rengeteg egyéb mókás dologra kényszeríthet minket.

Eddig még nem hallottam és éreztem a királyból semmit a fejemben, de nem tudtam biztosan, hogy azért, mert Larky még nem vette a fáradságot, hogy kihasználja a jel erejét, vagy azért, mert ezt csak a Földön teheti meg. Akárhogy is, nagyon reméltem, hogy nem fogja használni a kettőnk közötti köteléket. Küzdeni fogok ellene az utolsó leheletemig, de ha elveszi tőlem az irányítást... Basszus, nagyon reméltem, hogy ez nem történik meg.

Közelebb léptem, bakancsos lábammal arrébb rúgtam néhány fadarabot, ahogy átgázoltam közöttük. Még mindig a börtönben viselt koszos, szakadt ruhámat viseltem. Nagyjából egy napja tartózkodtam csak Tündérorszámban, de szinte egy évnek érződött. Itt annyira máshogy telt az idő – eltűnődtem, vajon mennyi telhetett el közben a Földön. Kétségem sem volt afelől, hogy a családom megőrül az aggodalomtól. Braxton már biztosan fél Romániát a földdel tette egyenlővé. Valószínűleg a testvérei sem maradtak el tőle.

Kényszerítettem magam, hogy ne változzon az arckifejezésem, a szemem semmit sem árult el, miközben Larky rám várt. Sikerült

legyűrnöm a gyűlölethullámot, ami kikíváncozott a számon. Csak úgy tudok lesből rátámadni, ha kedvesen viselkedem.

– Megmutatom, hol tudsz tisztálkodni – mondta.

– Zuhany? – kérdeztem színlelt lelkesedéssel. Engem ilyen könnyen nem fog megpuhítani!

Bólintott.

– Természetesen. Zuhany, tiszta ruhák, majd étel. Nem kell úgy élned, mint egy állatnak. Te vagy a kedvesem, és mi fogunk uralkodni az öt faj felett.

Húha, ezt nevezem! Előhúzta az abszolút ütőkártyákat.

Mosolyt kényszerítettem az arcomra, csak egy kicsit, mintha kellemes gondolat lenne számomra, hogy én vagyok a kedvese, és hogy együtt uralkodjunk az öt természetfeletti faj felett. Inkább vágom le a saját fejem, mintsem egy légtérben tartózkodjak ezzel a sunyi szarcsimbókkal!

Várjunk csak, visszaszívom. Inkább az *ő fejét* vágom le.

Amikor elég közel értem hozzá, hogy megérintsem, úgy tettem, mintha a kezéért nyúlnék, és mielőtt az ujjai az enyémelek köré zárdtak, elhúzódtam, felrúgtam a levegőbe a padlóról egy hosszú fadarabot, és minden erőmmel az arca felé lendítettem. Mivel a tekintete rajtam időzött, ezért egy szívdobbanásnyival lassabban tért ki előlem. Pontosan tarkón találtam, és gyakorlatilag kiütöttem. Lovagló ülésben ráugrottam, mielőtt pisloghatott volna, és torkon vágtam a könyökömmel. Sípólva vette a levegőt, az arca és a szeme elsötétült. Szarul nézett ki, de rohadtul nem érdekelt.

Tudtam, hogy nem lehet megölni. Korábban már szíven szúrtam, és a rohadék csak kihúzta a pengét, és élte vígan tovább az életét. De attól még élveztem, hogy fájdalmat okozok neki. Reccsent az orra, amikor az öklömmel oldalról eltaláltam. Vér ömlött belőle,

ami arról árulkodott, hogy elég igazi ahhoz, hogy vérezzen. Természetesen gyakorlatilag egy pillanat alatt meggyógyult, ami rettentően bosszantó volt. Felém nyújtotta a kezét, én hátraugrottam, a bakancsom a hasában landolt. Leszámítva azt a béna próbálkozást, hogy megragadjon, nem küzdött ellenem. Csak feküdt ott, és hagyta, hogy üssem.

Mi a fene?

– Harcolj! – mordultam rá. – Ne kezelj engem gyengeként!

Kecsesen felkelt, szinte lebegett.

– Nem lenne tisztességes harc. Bár nem csapoltam meg a parancsomra váró több ezer billogos lelkét, akkor is sokkal erősebb vagyok nálad. És amint felhasználom a billogosok erejét... Senki sem fog tudni megállítani.

Ekkor rémisztő gondolatom támadt. *Most tényleg arról beszél, hogy...?*

– Ha a billogosok életben vannak, te nem halhatsz meg? Minden egyes billogost meg kell ölnöm, mielőtt végezhetek veled? – Halkan beszéltem, előtört a hitetlenkedés és a „mi a fasz?” érzése.

Felemelte a kezét, és letörölte azt a néhány kósza vércseppet az orráról.

– Igen, ami lehetetlen lenne, mivel te vagy a legerősebb a billogosok között, és neked is meg kellene halnod.

Ez rossz hír, nagyon rossz hír.

– Csak gondoskodnom kell arról, hogy megint rács mögé dugjunk – közöltem.

Larky a fejét ingatta, mintha sajnálna. A kezem viszketetett, legszívesebben megint behúztam volna neki.

– Amikor megcsapolom a billogosok erejét, nem lesz senki, aki megállíthatna.

Megdermedtem. Hogyan lehet ennyire biztos abban, hogy senki? Ezer évig volt elzárva. Visszagondoltam a menedékre és a kiképzőteremre, ahol a Compass fiúk először kapcsolódtak össze az erejükkel. Elhívást éreztek – hogy harcoljanak a sárkánykirály ellen, és pusztítsák el. Úgy tippeltem, hogy elhívás ide vagy oda, a fiúknak még rá kell jönniük, hogyan törjék meg a köteléket a király és a billogosok között. Sose ölnének meg engem, ezt biztosan tudtam. Hagynák, hogy a világ többi része és az összes természetfeletti faj elpusztuljon, mielőtt nekem bántódásom esik, és én is ugyanezt tenném értük.

– Gyere, Jessa!

Larky megszabadult a vértől, újra talpon volt. Megfordult, és kísétált a nyitott ajtón. Követtem, mert már ki akartam szabadulni ebből a szobából. Ráadásul felhasználhattam ezt a lehetőséget arra, hogy megismerjem a kastély alaprajzát. Az információ fontos volt.

Ahogy kiléptünk a hosszú, kövekből kirakott folyosóra, tartottam tőle a három lépés távolságot. Jobbra fordult, és szép, egyenletes tempóban haladt tovább.

Milyen arrogáns, hogy így hátat fordít nekem!

Valószínűleg még sosem találkozott hozzám hasonló nővel. Küzdeni fogok ellene minden erőmmel. Nekifutottam, és mindkét lábammal hátba rúgtam. Kemény és határozott rúgás volt, amitől Larky arccal előre a kőre esett. Hallottam, hogy kiszalad belőle a levegő, de nem maradtam ott, hogy megnézzem, felépül-e. Futásnak eredtem, hátra se néztem.

Olyan gyorsan rohantam, ahogy csak a lábam bírta, lépcsőt vagy kijáratot keresve ebből a koszfészekből. Káromkodások özöne hangzott fel mögöttem, de több eszem volt annál, mint hogy visszaforduljak. A szökésem esélye a nullától az egy hajszálnyiig terjedt, de muszáj volt tennem egy próbát. Ha kijuthatnék...

– Jessa! Nem menekülhetsz előlem.

A hangja közelebről hallatszott, mint szerettem volna. A folyosó végtelennek tűnt, de a távolban észrevettem egy világosabb részt. Gyorsabb tempóra kellett kapcsolnom. A farkas énem azonnal a segítségemre sietett, amint hívtam. Másodpercek alatt megszabadultam emberi bőromtól és ruháimtól, és egy hosszú vonyítás hagyta el a számat, ahogy a farkas átvette felettem az uralmat.

Az érzékeim kiélesedtek, sokkal gyorsabb voltam négy lábon. A zöldes-szürkés táj elmosódottan suhant el mellettem. A folyosó vége gyorsan közeledett, és ettől a farkasom nagyobb sebességre kapcsolott. Nem volt egyértelmű kijárat, csak néhány ajtó itt-ott. Az orrom bútor és vászon illatát érezte. Valószínűleg hálószobák.

Már épp elértem volna az elágazást, ahol a fény a legerősebben ragyogott, amikor egy alak lépett elé. Csúszva lefékeztem, a szemem az újonnan érkezőre tapadt. A padlóra lapultam, morgások törtek fel a torkomból, megremegtették a mellkasomat, a szőr felállt a hátamon. Nem féltem támadni. A farkas nem értette, hogy ez a lény veszélyes, talán még inkább, mint a minket üldöző sárkánykirály. A farkas csak szabad akart lenni, és én is erre vágytam, ezért nem fogtam vissza.

A dzsinn nem hátrált meg. Végigsuhant a folyosón, és belém ütött oldaltól, amitől a falnak csapódtam. Felkiáltottam. *A francba!* Mégis hogy a fenébe lehet itt egy dzsinn? Ezen nem éreztem elementális nyomokat, de akkor is – egy csapatban játszik a sárkánykirállyal?

Ismét rátámadtam, ezúttal oldaltól, lassabb mozdulatokkal, hogy ki tudjak térni előle, ha felém suhintana. Egy pillanatra elvonta a figyelmét Larky érkezése – nehéz volt figyelmen kívül hagyni az alakváltót, ahogy felénk sétált. A figyelemelterelést kihasználva meg

tudtam ragadni a dzsinn karját, vagyis jobban mondva az általa viselt, többretegű fekete köpenyt. Ahogy hátrafelé mozdultam, lehúztam róla a köpenyt, felfedve hosszú, szokatlan formájú végtagját. Nem tudtam pontosan megállapítani a farkaslátásommal, de úgy tippeltem, hogy vörös és fekete árnyalatban játszik ahhoz hasonlóan, amelyikkel a legutóbb találkoztam.

– Ne árts neki, Kirik, különben végzek veled! – Larky nagyon védelmező volt, meg hasonló szarságok, és azt kívántam, bár lenne egy szívességet, és végezne a dzsinnel, aztán meg magával. Túl nagy kérés lenne?

– Ő a gyenge pontod, Larkspur. Ajánlom, hogy ne feledkezz meg az ígéreteidről! Nem szabadulhat ki. Ha a kötelék nem szilárdul meg, nincs dolgod az istenekkel. Nincs elsőszülötted, te pedig egyezséget kötöttél.

A farkas nem tudta követni a beszélgetést. Tudtam, hogy ettől függetlenül hallgatóznom kellene, hogy később végiggondolhasam. Összszavarodtam. Elsőszülött... most komolyan? Ha Larky farka a közelemben ér, levágom!

Míg azok ketten vitáztak, én megiramodtam az ellenkező irányba, de Larky gyorsabb volt, mint egy rohadt puskagolyó. Keresztülszáguldott a folyosón, és erős karjába kapta a farkast, mielőtt pár lépésnél többet tettem volna.

– Gyere, kis farkasom! Részt kell vened egy vacsorán.

Küzdöttem, karmoltam és haraptam, de akármennyi húsát téptem is ki, nem enyhített a szorításán. Kezdett idegesíteni, hogy nem érez fájdalmat, és hogy minden esetben beveszi a leszarom tabletát. Ki kell derítenem, mivel lehet kihozni a sodrából, és azokat kihasználni. Könyörtelenül.

Visszavitt abba az irányba, amerre eredetileg is tartottunk, el a szétrombolt szobám ajtaja előtt, egészen a folyosó végéig, ahol egy csigalépcső vezetett lefelé.

Három szinttel lejjebb egy hatalmas helyiségbe értünk. Már-ványpadló, mutatós műalkotások és könyvekkel teli polcok – mint egy hatalmas rekreációs szoba és könyvtár egyvelege, de abszolút a híresek és gazdagok ízlésének megfelelően berendezve. Meg kell hagyni, a rohadéknak van stílusa. Szemet hunytam a fényűzés felett, és folytattam a küldetésemet – hogy cafatokra tépiem a karját a karmaimmal.

Kezdtem rohadtul unni, hogy úgy kezel, mint egy dísz tárgyat, amit csak úgy körbehordozhat. A vére a bundámat és a ruháját pettyezte, de az összes sérülése gyorsan begyógyult. Lehetetlen volt eléggé megsebezni ahhoz, hogy elszökhessek. Meggyógyult, mielőtt súlyos kárt okozhattam volna egy izomban. A farkas és én is egyre fáradtabbak és frusztráltabbak lettünk. A természetfeletti lényeknek nagy az állóképességük, de én órák óta nem aludtam és nem ettem. Ez kezdte éreztetni a hatását.

– Fel kell hagynod azzal, hogy küzdesz ellenem. Egymásnak te remtettek minket. Türelmes vagyok. Sose vettem el nőt az akarata ellenére, és hajlandó vagyok várni, amíg belátod, hogy együtt kell lennünk. Nem menekülhetsz el a végzeted elől. Az istenek szóltak.

Hazudsz, gondoltam. Jól tudja használni a hazugságot és az igazságot egy mondaton belül, ami megzavarta az érzékelőmet.

Megharaptam, ezúttal erősebben. Ha ez a végzet lenne, akkor nem jött volna létre részleges kötelék Braxtonnal. Munkálkodott még itt valami, valamiféle sötét mágia, és nem volt szükség nagy észre, hogy kitaláljam, ki kontárkodott bele a végzet fonalaiba.

Tudtam, hogy Larky tette ezt velem, és úgy terveztem, hogy helyrehozom a helyzetet, amint kiszabadulok innen.

Beletelt néhány percre, míg átmentünk a gyönyörű termen. A király továbbra is olyan unalmas történetekkel szórakoztatott, mint például hogyan nyerte el az adott műalkotást egy betűzőversenyben vagy valami hasonlóan béna eseményen, vagy hogy azt a hatalmas, mahagóniból készült hercegnőt a lovagként töltött éveiben szerezte. A fickó olyan öreg, hogy hozzá képest még Louis is totyogósnak tűnt.

Végül átértünk a következő helyiségbe, egy hatalmas étkezőbe. Láttam és éreztem az oldalt lévő konyhát. A rohadt életbe, éhen halok!

Egy pillanatra felülkerekedett a józan eszem... Tényleg nincs értelme megtagadni magamtól a kaját. Csak legyengülök, pedig harcolnom kell.

Ráadásul baromira éhes voltam.

– Itt hagylak ezen az üveges verandán – közölte Larky, miközben kitért egy dupla szárnyú ajtót. Farkas szememmel gyorsan felmértem a barátságos kis zugot, a hatalmas ablakokat és a kanapékat. – Az üveg mágiával megerősített. Nem tudsz kitörni innen. Hamarosan jön valaki. Van egy kis fürdőszoba arra.

Gyengéden letett a padlóra, aztán úgy lódult meg a nyitott ajtó felé, mint akit puskából lőttek ki. Én a földhöz lapultam, és rávicsorogtam, kivillantva az összes fogamat. Soha nem nyugszom bele ebbe a helyzetbe! Addig fogok küzdeni ellene, amíg egyikünk meg nem hal.

Szívélyes hangszíne kissé megingott, amikor vetett rám még egy utolsó pillantást.

– Ne támadd meg... a szolgálólányomat. Nem fogok örülni, ha megsérül.

Mi a szar? Aggódik a szolgálólánya miatt?

Azzal kiviharzott a szobából, az ajtó bezárult mögötte. A fenti szobához hasonlóan itt sem volt se kilincs, se zár ezen az oldalon. Szólítottam a farkasenergiát, visszaszívtam magamba, és visszaváltottam emberré. Felkeltem a guggoló pozícióból, majd az üveglablak felé rohantam, közben felkaptam a hozzám legközelebbi kanapét, és minden örömmel meglendítettem. A zaj fülsiketítő volt, de semmi sem történt, azt leszámítva, hogy a bútor visszapattant az üvegről.

Rohadt személtáda! Komolyan mondta, hogy ez mágiával megerősített üveg. Kezdem megőrülni. Mi van, ha sose sikerül megszökniem innen? *Micsoda? Az nem lehet!* Szó sem lehet róla!

Az ablakon keresztül több mérföldre zöld füvet láttam, minden túl tökéletes volt. Mágia. A farkasérzékeim jellemzően könnyen észlelték a mágiát, de a tündék világa annyira át volt itatva vele, hogy túladagolást kaptam, ezért érzéketlen maradtam az energiára.

Mögöttem kattant az ajtó, erre megpördültem, és ismét leguggoltam, a kezemet a magasba tartva. Larky ostoba, ha azt hiszi, nem használnám fel a szolgálólányát arra, hogy kijussak innen. Ez volt az első gyengesége, aminek szemtanúja voltam, és teljes mértékben ki fogom használni.

Ahogy az ajtó még jobban kitérült, közelebb merészkedtem. Egy egyszerű, laza szabású pamutruhát viselő, lelencnek tűnő kislány libbent be, és az ajtó becsukódott mögötte.

Mindkét kezét maga elé tartotta.

– Nem tudom kinyitni az ajtót. Mágiával zárták be. Mindig egy lépéssel előttünk jár. Sajnálom.

Igazat mond.

Halk, bájos hangja miatt kissé elbizonytalanodtam, és bár ügyeltem, nehogy átverjen azzal, hogy gyengének és ártatlannak mutatja

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

magát, nem érzékelttem semmi váratlant a lány felől. De ki tudja, még az is lehet, hogy Larky farkasa, báránybőrbe bújva.

Mozdulatlanul álltunk egy ideig, miközben megpróbáltam rájönni, miért olyan fontos a sárkánykirály számára. Hosszú, világosbarna haja fényes fürtökben keretezte kicsi és manószerű arcát, ami szép volt, de felejthető. Barna szeme és fitos orra volt. A bőre volt a legfeltűnőbb – telt, krémes kakaós szín, mintha több nemzetiség keveréke lenne, és bár eléggé biztos voltam abban, hogy tünde, vagy legalábbis félig, ebben az esetben viszont bárhonnán származhat.

– Ki vagy? – Tettem még egy lépést, és leengedtem a karomat. – Mi tudsz a vén Larkyról?

Fakó barna szemével az enyémben nézett, és amint érzékelt a belőlem áradó ellenségességet, összerándult. Remek, a létező legrémisztóbb mocsadéknak dolgozik, erre tőlem fél!

– Ki a fene vagy? – firtattam, ezúttal dühösebben, és még közelebb léptem hozzá. Észrevettem, hogy csak kicsivel magasabb nálam, aki százhatvankét centiméter vagyok, de annyira lelencszerű volt, hogy kisebbnek tűnt.

– Én... Állítólag én vagyok a... ööö... a szobalánya és a felesége.

Pislogtam egyet. Kettőt. *Hogy micsoda?* Komolyan azt mondta az imént, hogy *felesége?*